

Helg

Twitter
twitter.com/
tronderbladet

Facebook
facebook.com/
tronderbladet

Instagram
#tronderbladet

Tips oss
934 50 100

● Kampen for livet

Blogger om livet som mor med anoreksi og borderline

Jeanette Myren fra Gåsbakken har valgt ekstrem åpenhet om sine psykiske plager.

SOLVEIG TOFTE

Arrene oppover armene er det eneste som i utgangspunktet vitner om at det er noe ekstra med Jeanette. Lyshåret, tøff, pen,

smilende og ung.

Men hun kryper godt opp i lenestolen, nesten i fosterstilling, når hun skal fortelle den vanskelige historien. Valpen King Kong er god å ha på fanget når ordene skal sies, nok en gang.

De er sagt før. Alle sammen, mange ganger. Likevel slipper ikke angsten og behovet for kontroll taket. Sist hun hadde tilbakefall og kuttet seg selv i håndleddet var i januar.

- Det var litt rart. Jeg følte ingen tilfredsstillelse ved det. Det var bare vondt.

På en måte er det bra, for da blir det kanskje ikke så lett å få tilbakefall senere, men samtidig ble jeg skuffet, forteller hun, med en bemerkelsesverdig distanse til sin egen smerte.

Det er kanskje distansen som har gjort at hun har overlevd.

Dårlig samvittighet

Det begynte tidlig. Allerede i første klasse på en skole på Nordmøre, ble hun stemplet som «annerledes». Når hun i tillegg troppet opp på første skoledag med

krykker, fordi hun nylig var operert for hofteladdsdysplasi, var det enda vanskeligere ikke å skille seg ut. Krykkene kastet hun lenge før hun burde, for å være mer som de andre. Likevel ble hun plaget både fysisk og psykisk, uten at noen skjønnte alvorret.

- Mamma og pappa prøvde å være der etter beste evne, men de forsto ikke hvor alvorlig det var, forteller hun.

Etterpå understreker hun at hun ikke ønsker å henge ut foreldrene. Poenget er at de nettopp bare ikke forsto, de var gode